

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **K. A.**,

skazanego z art. 208 d.k.k., art. 203 § 2¹ d.k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2022 r.

sygnalizacji skazanego dotyczącej wznowienia z urzędu postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia

3 czerwca 1993 r., sygn. akt II Akc [...], zmieniającym wyrok Sądu Wojewódzkiego

w Ł. z dnia 18 lutego 1993 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu prawomocnie zakończonego postępowania karnego;**
- 2. wydatkami postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Ł. z dnia 18 lutego 1993 r., sygn. akt II K [...], K. A. został skazany za kradzież z włamaniem do samochodów zakwalifikowane z art. 208 d.k.k., 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. w zw. z art. 203 § 2¹ d.k.k. na kary 3 lat pozbawienia wolności i 50.000.000 zł grzywny oraz roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 30.000.000 zł grzywny, który to wyrok został następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 czerwca 1993 r., sygn. akt II Akc [...], w odniesieniu do skazanego zmieniony w ten sposób,

że orzeczone względem niego kary pozbawienia wolności zostały podwyższone do 4 lat.

W dniu 17 sierpnia 2021 r. do Sądu Najwyższego zostało przekazane pismo skazanego zatytułowane „wniosek”, w którym domaga się uchylenia wyroku i wznowienia postępowania z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, której upatruje w „niewłaściwym wyznaczeniu składu orzekającego. Skazany podniósł, że skład sędziowski do sprawy II K [...] Sądu Wojewódzkiego w Ł. wyznaczony został w „sprzecznie z przepisami k.p.k., tym samym niezgodnie z przepisami Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności”. Dalej podniósł, że zgodnie z przepisami k.p.k. wyznaczenie składu orzekającego następuje według kolejności wpływu spraw oraz jawnej dla stron postępowania listy sędziów danego sądu lub wydziału i zasada ta nie została zastosowana w jego sprawie. Wobec czego wyrok z tego powodu powinien być bezwzględnie uchylony, co potwierdza Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu w orzeczeniu z dnia 12 kwietnia 2018 r. w sprawie Chim i Przywieczerski przeciwko Polsce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Powyższe pismo, wobec faktu, że skazany powołuje się w nim na jedną z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, domagając się wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania karnego, należało potraktować jako sygnalizację w trybie art. 9 § 2 k.p.k. o podjęcie przez sąd w tym kierunku działań z urzędu.

Do kategorii bezwzględnych przyczyn odwoławczych, będących jednocześnie podstawą wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), należą między innymi te, które dotyczą najpoważniejszych naruszeń w zakresie składu sądu orzekającego. Obejmują one sytuacje, w których w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona lub niezdolna do orzekania bądź podlegająca wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.), a także materializują się wówczas, gdy sąd był nienależycie obsadzony lub którykolwiek z jego członków nie był obecny na całej rozprawie (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Żaden z wymienionych powyżej przypadków nie miał jednak miejsca w niniejszej sprawie. W roku 2005, na gruncie obowiązujących wówczas art. 350 § 1 k.p.k. art. 351 § 1 k.p.k., wyrażony został przez Sąd Najwyższy pogląd, zgodnie z którym nie występuje nienależyta obsada sądu, stanowiąca podstawę do wzruszenia prawomocnego orzeczenia wówczas, gdy istnieją jakiekolwiek wątpliwości w zakresie respektowania reguł określonych w tych przepisach, a więc dotyczących wyznaczania składów. Uchybienia powyższym przepisom mogły zostać zakwalifikowane co najwyżej jako względna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k. (zob. uchwała SN z dnia 17 listopada 2005 r., I KZP 43/05, LEX nr 159139). Naruszenia w/w zakresu normatywnego jako tego, który winien zadecydować o konieczności wznowienia postępowania z urzędu, zdaje się upatrywać skazany.

Badając kwestie dotyczące składu sądu należy mieć na względzie również i to, że postępowanie karne przeciwko skazanemu toczyło się w latach 1992 – 93, zatem oceny ewentualnych uchybień dokonywać trzeba na płaszczyźnie obowiązujących wówczas przepisów, nie zaś tych, które regulują ową materię obecnie. W Kodeksie postępowania karnego z 1969 r. nie było natomiast odpowiednika wskazanych wyżej przepisów, do których treści skazany wprost się odwołuje.

Przechodząc na grunt procesowy niniejszej sprawy stwierdzić należy, że składy wyznaczone zostały w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami (art. 19 § 1 i art. 20 § 1 k.p.k. z 1969 r.), a członkowie składów byli obecni podczas całej rozprawy. Nie było stąd podstaw do stwierdzenia na tym polu uchybień rangi wskazanej w art. 439 k.p.k., jak też innych podstaw do wznowienia postępowania *ex officio*. Orzeczenie ECTS z dnia 12 kwietnia 2018 r. nie znajduje natomiast przełożenia na realia tej sprawy. Już tylko na marginesie zauważyć można, że stwierdzono w nim, iż sędzia, choć wyznaczony wadliwie, orzekał w sposób bezstronny.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia, dodatkowo rozstrzygając - stosownie do treści art. 638 k.p.k. - o kosztach postępowania wznowieniowego.

a.s.

